

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 162 (2017), **Duminica a 7-a după Paști**
(a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)

Evangelhia: Ioan 17, 1-13*

În vremea aceea ridicându-și ochii la cer, Iisus a zis: „Părinte, a venit ceasul. Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preamărească pe Tine, așa cum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca El să dea viață veșnică tuturor acelor pe care l-ai dat. Iar viața veșnică aceasta este: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preamărește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea.

Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau, și Mie Mi i-ai dat, și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat, de la Tine sunt; căci cuvintele pe care Tu mi le-ai dat Mie, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M'ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și Eu M'am preamărit întru ei.

Și Eu nu mai sunt în lume, dar ei în lume sunt, și Eu la Tine vin. Părinte Sfinte, întru numele Tău păzește-i pe cei pe care Mi i-ai dat, ca ei să fie una, așa cum suntem Noi. Când eram cu ei în lume, Eu întru numele Tău îi păzeam pe cei pe care Mi i-ai dat; și i-am păzit și nici unul dintre ei n'a pierit, decât fiul pierzării, ca să se plinească Scriptura. Dar acum Eu vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, pentru ca bucuria Mea s'o aibă deplină întru ei.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Dreapta credință și rugăciunea mențin unitatea Bisericii

Patriarhul Daniel al Bisericii Ortodoxe Române

Duminica a șaptea după sărbătoarea Sfintelor Paști, numită și Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, este consacrată mărturisirii dreptei credințe și unității Bisericii. În primul rând, **dreapta credință înseamnă mărturisirea dumnezeirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.** (...)

Această mărturisire a dumnezeirii Mântuitorului Iisus Hristos este necesară pentru a ști că Cel ce S-a înălțat la ceruri este Cel ce S-a pogorât din ceruri: a coborât din ceruri Fiul lui Dumnezeu Cel nevăzut și S-a înălțat la ceruri Fiul lui Dumnezeu Cel văzut prin umanitatea Sa, văzut în trupul Său omenesc; a coborât pe pământ Dumnezeu Fiul, pentru a deveni și Fiul Omului, și S-a înălțat la ceruri Dumnezeu-Omul. De aceea, Sfinții Părinți care au mărturisit dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu făcut Om sunt pomeniți tocmai în această duminică, după Înălțarea la cer a Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

În același timp, duminica aceasta, a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic, este o pregătire pentru sărbătoarea următoare, și anume pentru praznicul Pogorârii Sfântului Duh, sărbătoare care amintește de constituirea Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos prin pogorârea Duhului Sfânt peste Sfinții Apostoli, trimis de către Dumnezeu Tatăl și de Dumnezeu Fiul, Cel înălțat la ceruri, ca prin Duhul Sfânt să se adune laolaltă persoane diferite din neamuri diferite și din locuri diferite, unite între ele prin credința în Iisus Hristos. Această taină a Înălțării Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos într-o slavă este o pregătire pentru pogorârea Sfântului Duh într-o smerenie, iar prin lucrarea Sfântului Duh Hristos rămâne cu noi și în noi, în Biserica Sa până la sfârșitul veacurilor. **Deci, Sfinții Părinți veniți la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, adunați la chemarea Sfântului Împărat Constantin cel Mare, arată că Înălțarea la ceruri a Mântuitorului nostru Iisus Hristos nu înseamnă despărțirea Lui de cei care cred în El, ci un alt mod al prezenței Lui în lume,** o prezență duhovnicească, deoarece, înainte de a Se înălța la cer, Mântuitorul a spus: "Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28, 20): prezent cu Sfinții Apostoli și cu toți cei care vor crede în El prin propovăduirea lor. După ce îi trimite pe Apostolii Săi la propovăduire, zicându-le: "Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă" (Matei 28, 19-20), El spune: "Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacurilor" (Matei 28, 20).

Evangelia de astăzi ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos înainte de pătimirea Sa, de moartea Sa și înainte de Învierea și de Înălțarea Sa la ceruri, S-a rugat pentru Ucenicii și Apostolii Săi și pentru cei care vor crede în El ca urmare a propovăduirii

Evangeliei de către Sfinții Apostoli. El S-a rugat ca Dumnezeu Tatăl să-i păzească, acum după ce El pleacă din lumea aceasta prin moartea, Învierea și Înălțarea Sa la ceruri. Această rugăciune este numită și **rugăciunea arhierească a Mântuitorului Iisus Hristos**, rostită înainte de pătimirile Sale (cf. Ioan 17, 1-13). (...) **Iar marea taină sau ținta ultimă a rugăciunii Mântuitorului Iisus Hristos este unitatea Bisericii. El Se roagă pentru unitatea Bisericii, Se roagă pentru unitate, deoarece știe că în lumea păcatului există ispite și dezbinări, că există lucrarea diavolului, a "dezbinătorului", care caută să separe, să despartă, să învrăjbească.**

(...) această rugăciune arhierească a Păstorului Cel Mare, a Mântuitorului Iisus Hristos, este model pentru grija tuturor păstorilor duhovnicești față de cei păstoriți de ei, dar mai ales model pentru responsabilitatea pastorală a arhiereilor care conduc eparhii, adică păstoresc cler și popor. Iată de ce Biserica a rânduit ca această duminică, a șaptea după Sfintele Paști, care este totodată și duminica dinaintea marii sărbători a Pogorârii Duhului Sfânt, să fie consacrată Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic. Acești Sfinți Părinți, păstori ai preoților, diaconilor și credincioșilor încredințați lor, după ce au devenit episcopi, aveau datoria de a păzi dreapta credință în fața ereziilor, în fața sectelor, în fața dezbinărilor sau schismelor. Întrucât foarte multă lume s-a rătăcit de la dreapta credință, urmându-l pe Arie care spunea că Dumnezeu adevărat este numai Tatăl, Fiul nefiind Dumnezeu adevărat, ci doar o făptură îndumnezeită, **Sinodul I Ecumenic, prin glasul celor 318 Sfinți Părinți, a mărturisit că Iisus Hristos este "Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, născut, iar nu făcut": este născut veșnic din Tatăl, nu este făcut, nu este o făptură, nu este o creatură, ci este Dumnezeu Cel veșnic Care S-a făcut Om, nu este un om îndumnezeit. Această învățătură a Sfinților Părinți se concentrează într-un singur cuvânt, și anume că Fiul este "deoființă" cu Tatăl, este de aceeași ființă cu Tatăl, adică Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Așadar, Hristos este mai întâi Dumnezeu Cel veșnic, Care apoi a devenit Om prin Întrupare "pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire".**

Această duminică, a șaptea după Sfintele Paști, ne cheamă să păstrăm dreapta credință, mai ales astăzi, într-o lume din ce în ce mai tulburată, mai fragmentată din punct de vedere spiritual, **să mărturisim Crezul ortodox, așa cum ni l-au lăsat și dăruit nouă Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea, din anul 325, și de la Sinodul al II-lea Ecumenic, de la Constantinopol, din anul 381, unde s-a formulat partea a doua a Crezului. Acest Crez pe care îl rostim la Botez și în fiecare duminică la Sfânta Liturghie reprezintă credința noastră ortodoxă în forma concentrată.** (...) duminica de astăzi ne îndeamnă să păstrăm dreapta credință, să îi creștem pe copiii și pe tinerii noștri în dreapta credință și să îl rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să nu rătăcim de la dreapta credință, să nu ne lăsăm amăgiți de secte, de tot felul de grupări care se consideră trimise de Dumnezeu, dar care caută, prin tot felul de

mijloace, să-i rupă pe ortodocși de Biserica Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți. (...) Noi păstrăm dreapta credință împreună, în comuniune, nu în mod sectar, în izolare sau despărțire de Sfinții din toate veacurile, deoarece oricât am fi de deștepți, nicio dată nu trebuie să interpretăm de capul nostru, singuri, Evanghelia și Scriptura, ci împreună cu Biserica, împreună cu Sfinții Părinți din toate veacurile și toate locurile, împreună cu păstorii sufletești, episcopii și preoții ortodocși care conduc comunitățile creștine pe calea mântuirii. Dreapta credință înseamnă temelia mântuirii noastre, a dobândirii vieții și fericirii veșnice. Iar când pierdem dreapta credință, pierdem darul vieții veșnice, pierdem certitudinea drumului celui adevărat al mântuirii. Dreapta credință ne cheamă însă și la dreapta viețuire, ne cheamă la pocăință pentru păcate și la ridicarea din păcate, la creșterea în virtuți, în fapte bune, în milostenie, în ajutorarea semenilor noștri. Dreapta credință ne cheamă și la o lucrare misionară de -a transmite Evanghelia iubirii Mântuitorului Iisus Hristos, prin cuvânt și faptă, tinerei generații, copiilor și tinerilor, prin educație religioasă în familie și în școală, astfel ca din neam în neam să Îl mărturisim pe Hristos Cel Milostiv și Iubitor de oameni și să avem în El nădejdea mântuirii și a vieții veșnice. (...)

Sursa: **Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**, *Evanghelia slavei lui Hristos. Predici la Duminicile de peste an*, Editura Basilica, 2016, pp.67-75

Vitamine duhovnicești

Dacă crezi că ești smerit, pune-te singur la încercare

Cel ce este cu adevărat smerit, atunci când este nedreptățit, nu se tulbură, nici nu se apără în privința acestui lucru, de care a fost nedreptățit; ci primește clevetirile ca și cum ar fi adevărate și nu se îngrijește să-i convingă pe oameni că a fost clevetit, ci își cere iertare. Că unii și-au atras asupra-le numele de “neastâmpărați”, deși în realitate nu erau așa; iară alții au răbdă să fie numiți curvari, deși erau departe de curvie, iar rodul păcatului, pe care nu-l făcuseră, cu lacrimi l-au mărturisit în public și cereau iertare pentru o nelegiuire pe care n-o făptuiseră – deși erau cununați cu toată curăția și nevinovăția în sufletele lor –, cu plângere, de la cei ce-l nedreptățiseră. Și alții iarăși, ca să nu fie lăudați pentru viața îmbunătățită care era în ei, se prefăceau nebuni, fiind îndulciți cu sarea (înțelepciunea) dumnezeiască și adânciți în liniștea lor, încât ajungând în culmea desăvârșirii, au avut de crainici ai bărbăției lor pe Sfinții Îngeri.

Tu crezi că ai smerenie; alții se învinovătesc pe sineși, tu însă nu suferi nici când alții te învinovătesc, și te declari plin de smerenie. **Dacă ești smerit cu cugetul, pune-te singur la încercare, și vezi de poți răbda nedreptatea, fără să te tulburi.**

Sursa: **Sfântul Isaac Sirul**, *Cuvinte despre nevoință*, Editura Bunavestire, Bacău, 1997